

Arrest

nr. 197 745 van 11 januari 2018
in de zaak RvV XX / II

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 10 maart 2017 hebben ingediend de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 januari 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 maart 2017 met referentnummer 68265.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 24 november 2016 dienen de verzoekende partijen een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2 Op 23 januari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 8 februari 2017 aan de verzoekende partijen ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.11.2016 werd ingediend door :

R(...), S(...) (R.R. (...))

Geboren te I(...) op (...)

R(...), A(...) (R.R. O(...))

Geboren op (...) te (...)

Wettelijke vertegenwoordigers van:

R(...), I(...) (R.R. (...))

Geboren te (...) op (...)

Nationaliteit: Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 19.08.2010 met een beslissing ‘beroep verworpen’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hun aanvraag op basis van artikel 9ter werd ongegrond afgesloten op datum van 06.06.2011. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

De duur van de asielpcedure – namelijk iets meer dan zes maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beroepen zich als buitengewone omstandigheid op het feit dat hun zoon I(...) in België geboren is, dat hij nog nooit naar Macedonië gereisd zou zijn, dat België voor hem zijn vaderland is en dat Macedonië voor hem een volstrekt onbekend land zou zijn. Echter, we stellen vast dat uit het loutere feit in België geboren te zijn, naar Belgisch recht, niet automatisch een recht op verblijf vloeit evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Verzoekers maken het bovendien niet aannemelijk dat hun kind geen enkele band met Macedonië zou hebben, noch dat hij een zodanige taal-en culturele achterstand zou hebben dat hij niet zou kunnen starten in het onderwijssysteem in Macedonië. Verzoekers hebben immers de Macedonische nationaliteit en zijn in Macedonië geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun zoon tot op zekere hoogte de Macedonische taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en gezien het feit dat hun zoon werd geboren op een ogenblik dat zij hier illegaal verbleven en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun zoon in België slechts voorlopig was. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich verder op het feit dat hun zoon hier naar school gaat en dat het moeilijk te verantwoorden zou zijn dat hij zijn onderwijs hier zou moeten stopzetten om terug te keren. Hun zoon zou de aldaar gangbare taal nooit eerder onderwezen gekregen hebben wat een terugkeer nog veel moeilijker zou maken. Echter, uit de voorgelegde stukken blijkt dat hun zoon slechts kleuteronderwijs volgt en dit sinds 11.04.2016. Hun zoon is aldus nog niet leerplichtig en gaat hier nog maar pas naar school. Bovendien kan het feit dat hun kind hier naar school gaat niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat zijn scholing steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Wat betreft de bewering dat hij de gangbare taal van Macedonië nooit onderwezen zou zijn, betrokkenen maken het niet aannemelijk dat hun zoon zijn leerplicht niet zou kunnen opstarten in Macedonië. Betrokkenen tonen niet aan waarom hun zoon zich niet zou kunnen aanpassen aan een scholing in de taal van het land van herkomst, temeer daar hij zijn leerplicht kan opstarten in het land van herkomst. Dit wordt verder ondersteund door de vaststelling dat mevrouw R(...) geen enkel bewijs voorlegt van het volgen van Nederlandse taallessen en mijnheer R(...) enkel het allerlaagste niveau, namelijk Breakthrough, behaalde. Het is dus zeer ongeloofwaardig dat betrokkenen in huiselijke sfeer Nederlands zouden spreken. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat hun meerderjarige kinderen, R(...) D(...) (R.R. (...)) en R(...) S(...) (R.R. (...)), legaal in België verblijven, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkenen geenszins van de verplichting om hun aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats op de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende:

“De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

De elementen van verblijfsduur en integratie (met name het feit dat zij inmiddels meer dan vijf jaar in België zouden verblijven, dat zij hier een materieel en sociaal draagvlak opgebouwd zouden hebben, dat zij volledig geïntegreerd zouden zijn, dat zij intensieve taallessen gevolgd zouden hebben, dat zij thans zeer goed Nederlands zouden spreken, dat zij ten zeerste werkwilleg zouden zijn, dat ze bereid zouden zijn om het even welke job te aanvaarden, dat zij zouden deelgenomen hebben aan de cursus inburgering en dat mijnheer R(...) vier deelcertificaten Nederlandse taallessen voorlegt evenals hun bewijs van deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie en één getuigenverklaring) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

1.3 Op 23 januari 2017 neemt de gemachtigde ten aanzien van de eerste verzoekende partij eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die op 8 februari 2017 aan de eerste verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Naam, voornaam: R(...), A(...)
geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

De asielpcedure van betrokkene werd negatief afgesloten op 19.08.2010. Zijn aanvraag 9ter werd ongegrond afgesloten op 06.06.2011. De maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen is op heden aldus ruimschoots overschreden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied uiterlijk op 09.11.2013 te verlaten, hem betekend op 17.09.2013."

1.4 Op 23 januari 2017 neemt de gemachtigde ook ten aanzien van de tweede verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de derde bestreden beslissing, die op 8 februari 2017 aan de tweede verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"Naam, voornaam: R(...), S(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: I(...)

nationaliteit: Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

Betrokkene dient vergezeld te worden door:

R(...) I(...), geboren op 13.09.2009, nationaliteit: Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

De asielpcedure van betrokkene werd negatief afgesloten op datum van 19.08.2010. Haar aanvraag 9ter werd ongegrond afgesloten op datum van 06.06.2011. De maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen is op heden aldus ruimschoots overschreden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen

verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied uiterlijk op 09.11.2013 te verlaten, haar betekend op 17.09.2013."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1 In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht. Ze menen tevens dat er sprake is van een manifest gebrek aan motivering en een kennelijke appreciatiefout.

In hun verzoekschrift zetten de verzoekende partijen met betrekking tot het eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, het volgende uiteen:

"2.1.1. Eerste onderdeel : betreffende de integratie van verzoekers, het feit dat verzoekers sedert 2010 in België verblijven, hun jongste zoon in België geboren is, zij taallessen hebben gevolgd, verzoekers deelgenomen hebben aan de cursus inburgering en cursus maatschappelijke oriëntatie en het feit dat verzoekers legaal in België hebben verbleven tijdens de ontvankelijkheidsverklaring van hun aanvraag 9ter Vw.

Dat in de bestreden beslissing nergens rekening wordt gehouden met het feit dat de medische verblijfsaanvraag van verzoekers ontvankelijk werd verklaard en zij hierdoor enige tijd van een verblijfsmachtiging op basis van artikel 9ter Vw. hebben kunnen genieten.

Dat verzoekers door een dergelijk legaal verblijf zich uiteraard verder geïntegreerd hebben en ervan uitgingen dat zij verder in België konden blijven en hun leven alhier opnieuw konden opbouwen.

Dat de bestreden beslissing hiermee geen rekening heeft gehouden, noch enige motivering geeft waarom deze periode van legaal verblijf verzoekers niet verhindert een aanvraag 9bis Vw. in te dienen in het land van herkomst.

Dat derhalve de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en verweerder de zorgvuldigheidsplicht schendt.

Dat voorts verweerder geenszins heeft rekening gehouden met alle elementen welke door verzoekers werden opgeworpen en onvoldoende voorafgaand onderzoek heeft verricht alvorens een beslissing te nemen.

Overwegende dat de bestreden beslissing verder stelt dat de elementen met betrekking tot de duur van het verblijf en de integratie betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag en in deze fase niet worden behandeld.

Dit is opnieuw onterecht.

Dat de bestreden beslissing daarmee immers ingaat tegen rechtspraak van de Raad van State, die reeds heeft geoordeeld dat de elementen van integratie wel degelijk van belang kunnen zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag.

Dat in een arrest nr. 118.953 van 30 april 20031 de Raad van State reeds oordeelde dat elementen van integratie niet altijd zonder belang zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag.

Dat de bestreden beslissing daarom niet zonder meer kan stellen dat deze elementen van integratie niet in rekening zouden kunnen worden gebracht, gelet op het feit dat verzoekers de absolute noodzaak voelden om in België te blijven, gelet op hun voorbeeldige integratie, het schoolgaan van hun kind en het feit dat hun oudste kinderen in België verblijven.

Dat in een ander arrest nr. 135.090 van 21 september 2004 de Raad van State ook heeft geoordeeld:

"[...] Overwegende dat de "uitzonderlijke" omstandigheden geïmagineerd door het voornoemd artikel 9, alinea 3, van de wet van 15 december 1980 geen omstandigheden van overmacht zijn, maar het volstaat dat de betrokkenen aantoont dat hem bijzonder moeilijk is om terug te keren om de geïmagineerde machtiging aan te vragen in zijn land van herkomst of in een land waar hij gemachtigd is tot verblijf; dat het uitzonderlijke karakter van de aangehaalde omstandigheden door de vreemdeling moet worden onderzocht door de overheid in ieder specifiek geval dat, meer in het bijzonder, het toekomt aan de tegenpartij: die hierin over een zeer ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt, om de redenen aan te geven waarom zij van oordeel is dat de aangevoerde elementen door de eiser ten titel van uitzonderlijke omstandigheden geen omstandigheid uitmaken die een terugkeer naar zijn land onmogelijk of bijzonder moeilijk zouden maken om er, bij de Belgische diplomatieke overheden, de machtiging tot verblijf te halen;

Overwegende dat door er zich toe te beperken te stellen, in de bestreden beslissing, dat de diverse handelingen van integratie naar voren gebracht door de eiser geen uitzonderlijke omstandigheid uitmaken, ... "gezien niets de betrokkenen ervan verhindert om zich te voegen naar de vigerende wetgeving betreffende de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgisch grondgebied, te weten: de vereiste machtigingen bij de bevoegde diplomatieke overheden voor de plaats van verblijf te halen", beantwoordt de tegenpartij niet aan de vereiste van adequate motivering, dat haar beslissing namelijk op geen enkele wijze uiteenzet waarom de motieven ingeroepen door de eiser bij zijn aanvraag geen uitzonderlijke omstandigheden zouden uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3, van de wet; dat aldus, de tegenpartij helemaal niet in aanmerking heeft genomen de omstandigheden betreffende de eiser en gedetailleerd in de bijkomende stukken bij zijn aanvraag, in het bijzonder de noodzaak van zijn aanwezigheid in België omwille van de kalender van schoolanimaties die reeds werden vastgelegd voor het jaar 2004-2005, van de interactieve tentoonstelling "Si j'étais un africain de l'Ouest":geprogrammeerd voor de maand januari 2005, van het project 'Multi-Cité2004'van de stad Namen in oktober, waaraan de VZW AFRONAM deelneemt waarvan hij de voorzitter is, of nog de opleidingen en lessen waarvoor de eiser zich heeft ingeschreven voor de maanden september en oktober 2004; Dat indien het waar is dat het feit van goed geïntegreerd in België op zich geen hindernis is om terug te keren naar zijn land om de machtiging tot verblijf te vragen, kan de verplichting om dergelijke activiteiten van algemeen belang te verbreken of engagementen te verbreken die reeds zijn genomen ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld, een uitzonderlijke omstandigheid uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3 voornoemd; Dat hieruit volgt dat de motieven die formeel werden uitgedrukt in de bestreden beslissing niet voldoen aan de verplichting om te motiveren zoals voorgeschreven door de wet; dat in dat opzicht het middel van het verzoekschrift ernstig is;[. . .]"(vrije vertaling van arrest RvSt nr. 135.090 van 21 september 2004).

Dat de bestreden beslissing voor verzoekers niet heeft gemotiveerd waarom de elementen van integratie geen uitzonderlijke omstandigheden kunnen uitmaken, zodat de bestreden beslissing moet worden gesanctioneerd zoals dit is gebeurd in het hierboven aangehaalde arrest van de Raad van State.

Dat verzoekers goed het Nederlands beheersen, zij werkwilbig zijn en erin slagen reeds meer dan 5 jaar in hun eigen onderhoud te voorzien.

Dat verzoekers hun volledig bestaan terug hebben opgebouwd in België, waar zij zijn aangekomen sinds 2010, zodat niet op ernstige wijze kan worden beweerd dat een dergelijke integratie in de Belgische samenleving, in combinatie met de geboorte van hun jongste zoon in België, het schoolgaan van hun kind en het legale verblijf van hun oudste kinderen in België, geen omstandigheid zou uitmaken die het bijzonder moeilijk maakt voor verzoekers om terug te keren naar hun land van herkomst, zelfs al zou dit tijdelijk zijn;

Dat trouwens geen enkele garantie kan worden gegeven aan verzoekers dat de terugkeer slechts tijdelijk zou zijn, omdat de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele verplichting heeft om bij een onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag effectief een machtiging tot verblijf af te leveren wanneer deze aanvraag wordt ingediend in het land van herkomst.

Dat er daarom, gelet op hun verknochtheid en geworteld zijn in de Belgische samenleving, er niet aan verzoekers kan worden verweten dat zij hun aanvraag hebben ingediend in België.

Dat de motivering van de bestreden beslissing daarom een kennelijk gebrekkige motivering bevat en een kennelijke appreciatiefout, in strijd met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en met de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

2.1.2. Tweede onderdeel: Betreffende de geboorte en het schoolgaan van het kind van verzoekers in België

Overwegende dat de bestreden beslissing stelt dat het feit dat verzoekers kind in België geboren is, hij nog nooit naar Macedonië gereisd is, Macedonië voor hem een onbekend land is en hij alhier naar school gaat, niet aanzien zou kunnen worden als een buitengewone omstandigheid omdat uit het loutere feit in België geboren te zijn geen recht tot verblijf voortvloeit.

Bovendien zouden verzoekers het niet aannemelijk hebben gemaakt dat hun kind geen enkele band heeft met Macedonië, noch dat hij een zodanige taal- en culturele achterstand zou hebben dat hij niet zou kunnen starten in het onderwijssysteem in Macedonië. Van verzoekers mag immers verwacht worden dat zij hun zoon tot op zekere hoogte de Macedonische taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker nu zij nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad en het kind geboren is toen verzoekers illegaal waren.

Dat de bestreden beslissing zonder meer stelt dat er van uit gegaan mag worden dat verzoekers hun kind tot op zekere hoogte de Macedonische taal en cultuur hebben bijgebracht, zonder effectief aan te tonen dat dit daadwerkelijk het geval is. Dit betreft een loutere aanneme welke enige grond mist.

Dat I(...) bovendien in België geboren is en nog nooit is teruggekeerd naar zijn land van herkomst, zodat een verhuisd naar het herkomstland van zijn ouders uiteraard een grote cultuurschok met zich zal meebrengen.

Door verweerder werden bovendien geenszins de resultaten van enig onderzoek voorgelegd waaruit zou blijken dat een verwijdering van het kind naar het land van herkomst, waar het nooit verbleven heeft, nu het in België geboren is, op zijn minst geen ernstige pedagogische, psychologische of emotionele problemen veroorzaakt.

Ook de verwijzing naar het feit dat het gegeven dat het kind van verzoekers nooit onderwezen is in de gangbare taal in Macedonië geen probleem zou zijn, aangezien het ongeloofwaardig zou zijn dat verzoekers in huiselijke sfeer Nederlands zouden spreken, is een loutere veronderstelling.

Verweester toont immers op geen enkele wijze aan dat verzoekers effectief met hun kind hun moedertaal spreken en het evengoed mogelijk is dat verzoekers – die wel degelijk goed Nederlands spreken – hun kind in het Nederlands willen opvoeden teneinde hem extra kansen te bieden in België.

Dat dit geenszins als een afdoende motivering beschouwd kan worden nu onweerlegbaar is aangetoond dat verzoekers kind sedert de kleuterleeftijd school loopt in België en het in het belang van het kind geenszins redelijk verantwoord is dat hun kind het onderwijs in België zou moeten stopzetten om terug te keren naar het land van herkomst waarvan het kind de aldaar gangbare taal nooit onderwezen heeft gekregen.

Dat bovendien, door te oordelen dat het feit dat hun kind hier naar school gaat niet kan worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid, de bestreden beslissing ingaat tegen een vaststaande rechtspraak van de Raad van State hieromtrent.

Dat in een arrest van de Raad van State werd geoordeeld dat het school lopen van een minderjarig kind in de Vrije Basisschool van Evergem op het eerste gezicht wel een buitengewone omstandigheid uitmaakte (cf. R.v.st., nr 117. 808, 1 april 20033).

Dat de Raad van State ook in andere arresten heeft geoordeeld dat het schoolgaan van minderjarige kinderen een buitengewone omstandigheid kan uitmaken en aan de basis kan liggen van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Dat de motivering van de bestreden beslissing als zou de opleiding van het kind kan verdergezet worden in het land van herkomst geen afdoende motivering is, nu de Raad van State reeds

verschillende keren heeft geoordeeld dat er rekening moet mee gehouden worden dat het schooljaar wordt afgebroken en dat de kinderen zich na verschillende jaren van onderwijs in België zich terug, tijdelijk, zullen moeten aanpassen aan een ander onderwijssysteem in een andere taal.

Dat in een arrest nr. 121. 928, de Raad van State heeft geoordeeld: « que concernant la scolarité des enfants des requérants, la partie adverse se borne à affirmer, dans la décision relative à la requérante, que « la scolarité de ses enfants ne saurait constituer une circonstance exceptionnelle empêchant ou rendant difficile un retour temporaire au pays d'origine étant donné qu'aucun élément n'est apporté qui démontrerait qu'une scolarité temporaire dans le pays ou les autorisations de séjour sont à lever serait difficile ou impossible » et que « la scolarité des enfants ne nécessite pas un enseignement spécial exigeant des infrastructures spécialisées qui n'existeraient pas surplace » , que contrairement à ce que soutient la partie adverse, la scolarisation en Belgique d'enfants mineurs, peut constituer, quelque soit le type d'enseignement suivi, une circonstance exceptionnelle rendant très difficile le déplacement, même temporaire, de la famille dans son pays d'origine, pour y lever les autorisations de séjour requises ,, qu'il en est encore plus ainsi lorsque cette scolarité s'effectue sur une longue période ,, qu'il ressort du dossier administratif que la partie adverse a, en l'espèce, été informée de la scolarité des enfants des requérants depuis le 27 août 2001, qu'en laissant s'écouler deux années scolaires entières avant de prendre les décisions attaquées, la partie adverse a contribué à rendre plus difficile encore, le retour des requérants et de leurs enfants dans leur pays d'origine. » (Rvst nr. 121.928 van 30 juli 20034).

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde zijn arrest dd. 11 december 20075 duidelijk dat "het moeilijk te verantwoorden is dat de kinderen hun onderwijs in België zouden moeten stopzetten om terug te keren naar hun land van herkomst waarvan ze de aldaar gangbare taal nooit onderwezen hebben gekregen en dat bovendien nergens uit de motivering van de beslissing blijkt dat ook maar het minste onderzoek werd gevoerd naar de moeilijkheden die een verwijdering van de kinderen naar het land van herkomst zouden teweegbrengen op pedagogisch en menselijk vlak"

Dat verweerder in dit geval op de hoogte is van het schoolgaan van het kind van verzoekers bij de indiening van de regularisatieaanvraag.

Dat, conform de geldende rechtspraak van de Raad van State, er dus moet worden geoordeeld dat het schoolgaan van het kind van verzoekers een buitengewone omstandigheid uitmaakt, omwille van het feit dat hun kind zeker een schooljaar zal moeten missen omwille van de moeilijke omschakeling naar het andere schoolsysteem en het onderwijs in een andere taal.

Dat verzoekers bij hun regularisatieaanvraag wel degelijk bewijzen hebben neergelegd dat hun zoon I(...) school loopt in de Basisschool van het gemeenschapsonderwijs te (...). Bovendien is het kind geboren in België, zodat het alleen in het Nederlands en volgens het Vlaamse onderwijssysteem, school heeft gelopen.

Dat het schoolgaan van het kind van verzoekers dan ook beschouwd dient te worden als een buitengewone omstandigheid, welke rechtvaardigt dat de aanvraag conform 9bis Vw. in België wordt aangevraagd."

2.1.2 Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsverplichting wordt erop gewezen dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt in dit verband vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de eerste bestreden beslissing een motivering in feite. Bij lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt

genoegzaam dat de inhoud ervan de verzoekende partijen het genoemde inzicht verschaft en hen toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In deze mate maken de verzoekende partijen een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet aannemelijk.

Waar de verzoekende partijen menen dat er sprake is van een manifest gebrek aan motivering en een kennelijke appreciatiefout, dient in zoverre hiermee wordt gedoeld op de materiele motiveringsplicht opgemerkt te worden dat de materiële motiveringsplicht inhoudt dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (cf. RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dient erop gewezen te worden dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De voormelde aangevoerde schendingen worden onderzocht in het licht van de bepalingen waarop de eerste bestreden beslissing steunt, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Voormeld artikel 9bis luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Het hoofdmotief van de eerste bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partijen geen buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Dat vooraf en als algemeen principe dient gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden moet worden verleend, maar strekken er toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. De “buitengewone omstandigheden” zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een

verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om de verzoekende partijen een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de gemachtigde na te gaan of de aanvraag van de verzoekende partijen wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr.198.769).

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van herkomst hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Bijgevolg wordt onderzocht of de gemachtigde redelijkerwijze tot de conclusie is gekomen dat de aangevoerde argumenten geen buitengewone omstandigheden vormen.

In een eerste onderdeel van hun eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, betogen de verzoekende partijen dat in de bestreden beslissing nergens rekening wordt gehouden met het feit dat hun medische verblijfsaanvraag ontvankelijk werd verklaard en zij hierdoor enige tijd van een verblijfsmachtiging hebben kunnen genieten. Ze stellen dat ze door dit legaal verblijf zich uiteraard verder geïntegreerd hebben en ervan uitgingen dat zij verder in België konden blijven. De verzoekende partijen voeren verder aan dat de bestreden beslissing geen motivering geeft waarom deze periode van legaal verblijf hen niet verhindert een aanvraag in te dienen in het land van herkomst.

De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd aangaande het verblijf in België met uitdrukkelijke verwijzing naar de door de verzoekende partijen aangehaalde ingediende aanvraag op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet. In de eerste bestreden beslissing wordt vooreerst aangegeven dat betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Er wordt op gewezen dat hun asielaanvraag werd afgesloten op 19 augustus 2010 met een beslissing 'beroep verworpen' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Vervolgens wordt er in de eerste bestreden beslissing expliciet op gewezen dat de aanvraag op basis van artikel 9*ter* ongegrond werd afgesloten op datum van 6 juni 2011, hetgeen de verzoekende partijen ook zelf aangaven in hun aanvraag van 24 november 2016 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. De gemachtigde stelt dat betrokkenen echter verkozen geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en sindsdien illegaal in België verblijven. Er wordt verder aangegeven dat de duur van de asielpcedure – namelijk iets meer dan zes maanden – ook niet van die aard was dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. De gemachtigde oordeelt in de eerste bestreden beslissing dat het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf geeft, daarbij verwijzend naar arrest nummer 89980 van 2 oktober 2000 van de Raad van State.

De Raad merkt in dit verband overigens op dat het gegeven dat de verzoekende partijen een voorlopig verblijfsrecht werden toegekend in het kader van een destijds lopende *9ter*-procedure, en in deze tijd legaal hebben verbleven in het Rijk en zich hebben geïntegreerd en ervan uitgingen dat zij verder in België konden blijven, geenszins afbreuk doet aan de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat de aanvraag op basis van artikel *9ter* ongegrond werd afgesloten op datum van 6 juni 2011, dat betrokkenen echter verkozen geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en sindsdien illegaal in België verblijven. De verzoekende partijen kunnen niet dienstig voorhouden dat zij “ervan uitgingen dat zij verder in België konden blijven” gelet op het gegeven dat slechts een voorlopig verblijfsrecht werd toegekend in het kader van een destijds lopende procedure dewelke thans definitief is afgesloten.

De verzoekende partijen betogen vervolgens dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat de elementen met betrekking tot de duur van het verblijf en de integratie betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag en in deze fase niet worden behandeld. Ze stellen dat niet wordt gemotiveerd waarom de elementen van integratie geen uitzonderlijke omstandigheden kunnen uitmaken.

Er dient vastgesteld te worden dat in de eerste bestreden beslissing met betrekking tot de elementen van verblijfsduur en integratie het volgende wordt gesteld: *“De elementen van verblijfsduur en integratie (met name het feit dat zij inmiddels meer dan vijf jaar in België zouden verblijven, dat zij hier een materieel en sociaal draagvlak opgebouwd zouden hebben, dat zij volledig geïntegreerd zouden zijn, dat zij intensieve taallessen gevolgd zouden hebben, dat zij thans zeer goed Nederlands zouden spreken, dat zij ten zeerste werkwilleg zouden zijn, dat ze bereid zouden zijn om het even welke job te aanvaarden, dat zij zouden deelgenomen hebben aan de cursus inburgering en dat mijnheer R(...) vier deelcertificaten Nederlandse taallessen voorlegt evenals hun bewijs van deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie en één getuigenverklaring) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”* De Raad merkt op dat de stelling van de gemachtigde dat de elementen van verblijfsduur en integratie niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid, in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009, waarnaar uitdrukkelijk wordt verwezen in de eerste bestreden beslissing, oordeelde de Raad van State immers dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Zodoende kunnen de verzoekende partijen niet dienstig voorhouden dat deze stelling zou ingaan tegen de rechtspraak van de Raad van State, te meer daar ze in dit verband zelf verwijzen naar eerdere rechtspraak uit 2003 en 2004. De Raad stelt hierbij vast dat de verzoekende partijen geenszins uiteenzetten dat de verwijzing naar het arrest van de Raad van State van 9 december 2009, ongeacht het gegeven dat deze geen precedentenwaarde heeft, onjuist of irrelevant zou zijn. De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, met name wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat ze door een terugkeer naar hun land van herkomst engagementen van algemeen belang zouden verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Het betoog van de verzoekende partijen doet hier geen afbreuk aan. Tevens dient de Raad erop te wijzen dat de buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel *9bis* van de vreemdelingenwet niet verward mogen worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen.

Waar de verzoekende partijen wijzen op arresten van de Raad van State van 30 april 2003 met nr. 118.953 en van 21 september 2004 met nr. 135.090, kan het verder volstaan op te merken dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en dat de verzoekende partijen niet aantonen dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door hen geciteerde arresten vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak nu *in casu* de gemachtigde wel degelijk uitdrukkelijk heeft gemotiveerd dat de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid kunnen

aanvaard worden aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden, daarbij verwijzend naar latere rechtspraak van de Raad van State dan de geciteerde arresten door de verzoekende partijen.

Door verder de elementen zoals aangevoerd in de aanvraag om machtiging tot verblijf van 24 november 2016 te herhalen, met name het gegeven dat ze het Nederlands beheersen, zij werkwillig zijn, reeds meer dan vijf jaar in hun eigen onderhoud voorzien, gaan de verzoekende partijen eraan voorbij dat in de eerste bestreden beslissing reeds op al deze elementen werd geantwoord, zoals reeds hierboven weergegeven. Met een loutere herhaling van de elementen zoals aangevoerd in hun aanvraag weerleggen ze op geen enkele wijze de concrete motieven dienaangaande uit de eerste bestreden beslissing.

Daar waar de verzoekende partijen met hun kritiek en met hun betoog dat ze hun volledig bestaan terug hebben opgebouwd in België, waar zij zijn aangekomen in 2010, zodat niet op ernstige wijze kan worden beweerd dat een dergelijke integratie in de Belgische samenleving, in combinatie met de geboorte van hun jongste zoon in België, het schoolgaan van hun kind en het legale verblijf van hun oudste kinderen in België, geen omstandigheid zou uitmaken die het bijzonder moeilijk maakt voor hen om terug te keren naar hun land van herkomst, blijk geven van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Waar de verzoekende partijen tenslotte stellen dat hen trouwens geen enkele garantie kan worden gegeven dat de terugkeer slechts tijdelijk zou zijn, omdat de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele verplichting heeft om bij een onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag effectief een machtiging tot verblijf af te leveren wanneer deze aanvraag wordt ingediend in het land van herkomst, wijst de Raad erop dat het inherent is aan een aanvraag om machtiging tot verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven dat, zoals de verzoekende partijen ook zelf aangeven, de gemachtigde niet verplicht is om dergelijke machtiging toe te kennen daar in artikel 9bis van de vreemdelingenwet noch in artikel 9 van de vreemdelingenwet sprake is van een recht op verblijf. Zodoende is het geenszins onredelijk dat *in casu* geen garantie kan worden gegeven dat de terugkeer slechts tijdelijk zou zijn. De Raad herhaalt in dit verband dat de gemachtigde over een discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen of al dan niet buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen – als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland – van een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen. De gemachtigde dient echter afdoende te motiveren waarom hij meent dat de *in casu* aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. De Raad stelt vast dat de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk aangeeft waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die de verzoekende partijen beletten de aanvraag om machtiging tot verblijf in het buitenland in te dienen.

In een tweede onderdeel van hun eerste middel gericht tegen de motieven in de eerste bestreden beslissing “*betreffende de geboorte en het schoolgaan van het kind van verzoekers in België*”, betogen de verzoekende partijen dat de eerste bestreden beslissing zonder meer stelt dat er van uit gegaan mag worden dat zij hun kind tot op zekere hoogte de Macedonische taal en cultuur hebben bijgebracht, zonder effectief aan te tonen dat dit daadwerkelijk het geval is zodat deze motivering een loutere aannahme is volgens de verzoekende partijen welke enige grondslag mist. De verzoekende partijen geven aan dat door de gemachtigde bovendien geenszins de resultaten van enig onderzoek voorgelegd werden waaruit zou blijken dat een verwijdering van het kind naar het land van herkomst, waar het nooit verbleven heeft, nu het in België geboren is, op zijn minst geen ernstige pedagogische, psychologische of emotionele problemen veroorzaakt. Ook de verwijzing naar het gegeven dat het kind nooit onderwezen is in de gangbare taal in Macedonië geen probleem zou zijn, aangezien het ongeloofwaardig zou zijn dat verzoekers in huiselijke sfeer Nederlands zouden spreken, is volgens de verzoekende partijen een loutere veronderstelling. De verzoekende partijen betogen verder dat de gemachtigde op geen enkele wijze aantoonde dat ze effectief met hun kind hun moedertaal spreken en het evengoed mogelijk is dat ze – die wel degelijk goed Nederlands spreken – hun kind in het Nederlands willen opvoeden teneinde hem extra kansen te bieden in België.

In zoverre de verzoekende partijen menen dat het aan de gemachtigde toekwam om de resultaten van een onderzoek voor te leggen waaruit zou blijken dat een verwijdering van het kind naar het land van herkomst, waar het nooit verbleven heeft, nu het in België geboren is, op zijn minst geen ernstige pedagogische, psychologische of emotionele problemen veroorzaakt en om aan te tonen dat de

verzoekende partijen met hun kind effectief hun moedertaal spreken, dient de Raad erop te wijzen dat - daargelaten de vaststelling dat de eerste bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft - hoewel het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, het de aanvrager is van een vergunning, *in casu* van een aanvraag om machtiging tot verblijf, die alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde vergunning te krijgen (cf. RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). Vervolgens dient erop gewezen te worden dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. De Raad wijst er in dit verband op dat de bewijslast in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet bij de aanvrager, *in casu* de verzoekende partijen die in feite vragen aan hen een voordeel te verlenen, zelf ligt: zij moet met alle mogelijke middelen aan het bestuur trachten aan te tonen dat zij in de toepassingsvoorwaarden valt van de bepalingen waarop zij zich wenst te steunen of beroepen bij een aanvraag. Het is aan de verzoekende partijen om, wanneer zij in België een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van voormeld artikel 9bis indienen, in deze aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hen verhinderen hun aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen, en de door hen ingeroepen omstandigheden ook aan te tonen. Het is aldus aan de verzoekende partijen om aan te tonen dat hun kind de Macedonische taal en cultuur niet werd bijgebracht, dat er bij verwijdering sprake zal zijn van ernstige pedagogische, psychologische of emotionele problemen en dat zij met hun kind niet de moedertaal spreken. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het kwam de verzoekende partijen aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen. Op de gemachtigde rust geenszins de verplichting om, indien de aanvrager in gebreke blijft om de nodige documenten of verduidelijkingen bij zijn aanvraag te voegen, het initiatief te nemen om de aanvraag verder te stofferen door middel van onderzoeksdaden.

Er dient bovendien vastgesteld te worden dat in de eerste bestreden beslissing met betrekking tot de zoon het volgende wordt gesteld: *“Betrokkenen beroepen zich als buitengewone omstandigheid op het feit dat hun zoon I(...) in België geboren is, dat hij nog nooit naar Macedonië gereisd zou zijn, dat België voor hem zijn vaderland is en dat Macedonië voor hem een volstrekt onbekend land zou zijn. Echter, we stellen vast dat uit het loutere feit in België geboren te zijn, naar Belgisch recht, niet automatisch een recht op verblijf vloeit evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Verzoekers maken het bovendien niet aannemelijk dat hun kind geen enkele band met Macedonië zou hebben, noch dat hij een zodanige taal-en culturele achterstand zou hebben dat hij niet zou kunnen starten in het onderwijssysteem in Macedonië. Verzoekers hebben immers de Macedonische nationaliteit en zijn in Macedonië geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun zoon tot op zekere hoogte de Macedonische taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en gezien het feit dat hun zoon werd geboren op een ogenblik dat zij hier illegaal verbleven en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun zoon in België slechts voorlopig was. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”* Vervolgens wordt ook het volgende aangegeven: *“Betrokkenen beroepen zich verder op het feit dat hun zoon hier naar school gaat en dat het moeilijk te verantwoorden zou zijn dat hij zijn onderwijs hier zou moeten stopzetten om terug te keren. Hun zoon zou de aldaar gangbare taal nooit eerder onderwezen gekregen hebben wat een terugkeer nog veel moeilijker zou maken. Echter, uit de voorgelegde stukken blijkt dat hun zoon slechts kleuteronderwijs volgt en dit sinds 11.04.2016. Hun zoon is aldus nog niet leerplichtig en gaat hier nog maar pas naar school. Bovendien kan het feit dat hun kind hier naar school gaat niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat zijn scholing steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Wat betreft de bewering dat hij de gangbare taal van Macedonië nooit onderwezen zou zijn, betrokkenen maken het niet aannemelijk dat hun zoon zijn leerplicht niet zou kunnen opstarten in Macedonië. Betrokkenen tonen niet aan waarom hun zoon zich niet zou kunnen aanpassen aan een scholing in de taal van het land van herkomst, temeer daar hij zijn leerplicht kan opstarten in het land van herkomst. Dit wordt verder ondersteund door de vaststelling dat mevrouw R(...) geen enkel bewijs voorlegt van het volgen van Nederlandse taallessen en mijnheer R(...) enkel het alleraagste niveau, namelijk Breakthrough, behaalde. Het is dus zeer ongeloofwaardig*

dat betrokkenen in huiselijke sfeer Nederlands zouden spreken. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

In de eerste bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat hun kind geen enkele band met Macedonië zou hebben, noch dat hij een zodanige taal-en culturele achterstand zou hebben dat hij niet zou kunnen starten in het onderwijssysteem in Macedonië, hetgeen de verzoekende partijen niet weerleggen. Uit bovenstaande motieven blijkt overigens dat de motivering in de eerste bestreden beslissing dat er van uit gegaan mag worden dat de verzoekende partijen hun kind tot op zekere hoogte de Macedonische taal en cultuur hebben bijgebracht en dat het ongeloofwaardig zou zijn dat ze in huiselijke sfeer Nederlands zouden spreken, niet als een loutere aanname of veronderstelling wordt geponeerd welke enige grond mist nu in de eerste bestreden beslissing dienaangaande wordt aangegeven dat hiervan mag uitgegaan worden, *“zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en gezien het feit dat hun zoon werd geboren op een ogenblik dat zij hier illegaal verbleven en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun zoon in België slechts voorlopig was”* en verder tevens wordt gesteld dat *“mevrouw R(...) geen enkel bewijs voorlegt van het volgen van Nederlandse taallessen en mijnheer R(...) enkel het allerlaagste niveau, namelijk Breakthrough, behaalde.”*, hetgeen de verzoekende partijen niet weerleggen.

Waar de verzoekende partijen aanhalen dat het geenszins redelijk is dat hun kind het onderwijs in België zou moeten stopzetten om terug te keren naar het land van herkomst waarvan het kind de aldaar gangbare taal nooit onderwezen heeft gekregen en ze er tevens op wijzen dat wel degelijk werd bewezen dat hun kind hier school loopt en hier geboren is zodat het alleen in het Nederlands school heeft gelopen, dient vastgesteld te worden dat ze voornamelijk de elementen zoals aangehaald in hun aanvraag van 24 november 2016 herhalen, maar er hiermee aan voorbijgaan dat in de eerste bestreden beslissing reeds op deze elementen werd geantwoord. Met een loutere herhaling van de elementen zoals aangevoerd in hun aanvraag weerleggen ze op geen enkele wijze de concrete motieven dienaangaande uit de eerste bestreden beslissing. Zo gaan de verzoekende partijen eraan voorbij dat in de eerste bestreden beslissing wordt gesteld dat ze niet aannemelijk maken dat hun kind geen enkele band met Macedonië zou hebben, noch dat hij een zodanige taal-en culturele achterstand zou hebben dat hij niet zou kunnen starten in het onderwijssysteem in Macedonië. Ze gaan er tevens aan voorbij dat verder wordt aangegeven dat hun zoon niet leerplichtig is en dat ze niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden en dat de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur behoeft die niet in het land van herkomst te vinden is.

De Raad wijst er tevens op dat de eerste bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft, maar in het geval de verzoekende partijen tevens een bevel om het grondgebied te verlaten worden betekend, hetgeen *in casu* het geval is, kunnen zij bij gemotiveerd verzoek om de verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten verzoeken conform artikel 74/14 § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, waarbij rekening wordt gehouden met de specifieke omstandigheid van schoolgaande kinderen en het afronden van het lopende schooljaar.

Daar waar de verzoekende partijen betogen dat hun kind zeker een schooljaar zal moeten missen omwille van de omschakeling naar het andere schoolsysteem en het onderwijs in een andere taal, merkt de Raad op dat – daargelaten de vaststelling dat dit een louter hypothetisch betoog betreft – de verzoekende partijen dit specifiek element geenszins hebben aangehaald in hun aanvraag van 24 november 2016 zodoende dat de gemachtigde niet kan verweten worden hierover niet gemotiveerd te hebben. De gemachtigde dient immers niet in te gaan op hetgeen in de aanvraag om machtiging tot verblijf niet expliciet wordt aangevoerd als buitengewone omstandigheid.

In zoverre de verzoekende partijen in dit verband wijzen op arresten van de Raad van State en de Raad, dient herhaald te worden dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en dat de verzoekende partijen niet aantonen dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door hen geciteerde arresten vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak. De Raad merkt hierbij op dat het niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer - wat dus net in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt (*cf.* RvS 1 december 2011, nr. 216.651; RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571). Zodoende kunnen de verzoekende partijen niet dienstig voorhouden dat de criteria van schoolgaande kinderen wel een buitengewone

omstandigheid uitmaakt, dit te meer gelet op de omstandige motivering in de eerste bestreden beslissing waarom dit *in casu* geen buitengewone omstandigheid kan vormen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, tonen de verzoekende partijen met hun betoog niet aan dat de eerste bestreden beslissing niet zorgvuldig voorbereid zou zijn, zou steunen op verkeerdelijke feitelijke gegevens of geen rekening zou zijn gehouden met alle gegevens of dienstige stukken, niet zou steunen op deugdelijke motieven, geen feitelijke motivering zou bevatten die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren of kennelijk onredelijk zou zijn. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1 In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag en van artikel 22bis, tweede lid van de Belgische Grondwet.

Ze zetten in hun verzoekschrift met betrekking tot het tweede middel het volgende uiteen:

“Overeenkomstig het art. 12 van het Kinderrechtenverdrag en het artikel 22bis, tweede lid van de Belgische Grondwet heeft het kind van verzoekers, dat minderjarig was op het ogenblik van het indienen van de aanvraag 9bis Vw., het recht gehoord te worden in elke aangelegenheid of (gerechtelijke of bestuurlijke) procedure die op hem betrekking heeft.

Dat een onontvankelijkheidsbeslissing wordt genomen zonder dat verzoekers kind voorafgaandelijk werd gehoord.

Dat het art. 12 van het Kinderrechtenverdrag directe werking heeft .

Verzoekers verwijzen dienaangaande naar het arrest dd. 29.05.2008 nr. 12070 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin werd geoordeeld dat art. 12 van het Kinderrechtenverdrag DIRECTE WERKING HEEFT.

Overigens is volgens het artikel 22bis, tweede lid, van de Belgische Grondwet het belang van het kind de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat.

Dat nergens uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat door verweerder het minste onderzoek werd gewijd aan de moeilijkheden die een verwijdering van het kind naar het land van herkomst zou teweegbrengen niet alleen op pedagogisch, maar ook op menselijk vlak.

Dat immers door een overheid niet blindelings kan toegezien worden wanneer het kind, die toch geen enkele fout treft, ernstige schade zou lijden.

Dat het de taak is van de overheid om eveneens over de belangen van de kinderen, die op het Belgische grondgebied verblijven, te waken.

Dat verweerder een beslissing heeft genomen zonder rekening te houden met de belangen van het kind van verzoekers.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.”

2.2.2 Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 22bis van de Grondwet, dient erop gewezen te worden dat naar luid van het vierde lid van deze bepaling het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat. Dergelijke algemene bepaling volstaat op zichzelf evenwel niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere uitwerking of precisering ervan nodig is. Dit blijkt reeds hieruit dat naar luid van het vijfde lid van hetzelfde artikel de wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgen. Tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22bis, vierde en vijfde lid van de Grondwet heeft geleid, is in de Kamer benadrukt dat deze nieuwe rechten geen directe werking maar een eerder symbolisch karakter zouden hebben (*Parl. St. Kamer*, 2007-08, nr. 52-0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32). Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten “geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen”, waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde

grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen (*Parl. St. Senaat*, 2007-08, nr. 3-265/3, 5). Bij gebrek aan directe werking van artikel 22*bis* van de Grondwet kunnen de verzoekende partijen zich niet rechtstreeks op deze bepaling beroepen om tot een onwettigheid in de eerste bestreden beslissing te besluiten (*cf. RvS* 17 juni 2013, nrs. 9717 (c) en 9718 (c)), zodat dit onderdeel van het tweede middel in deze mate onontvankelijk is.

Bovendien wenst de Raad erop te wijzen dat de verzoekende partijen de voornoemde bepaling niet als dusdanig hebben aangevoerd in hun aanvraag om machtiging tot verblijf, zodat de gemachtigde niet verweten kan worden hieromtrent niet te hebben gemotiveerd.

Daar waar de verzoekende partijen stellen dat nergens uit de motivering van de eerste bestreden beslissing blijkt dat het minste onderzoek werd gewijd aan de mogelijkheden die een verwijdering van het kind naar het land van herkomst zou teweegbrengen niet alleen op pedagogisch maar ook op menselijk vlak, en dat het aan de gemachtigde is om eveneens over de belangen van de kinderen te waken, herhaalt de Raad dat de bewijslast in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet bij de aanvragers zelf ligt: zij moeten met alle mogelijke middelen aan het bestuur trachten aan te tonen dat zij in de toepassingsvoorwaarden vallen van de bepalingen waarop zij zich wensen te steunen of beroepen bij een aanvraag. Het is aldus aan de verzoekende partijen om aan te tonen dat de belangen van hun kind zouden worden geschonden. Op de gemachtigde rust geenszins de verplichting om, indien de aanvrager in gebreke blijft om de nodige documenten of verduidelijkingen bij zijn aanvraag te voegen, het initiatief te nemen om de aanvraag verder te stofferen door middel van onderzoeksdaden. Daarenboven blijkt uit de concrete motieven zoals hoger weergegeven bij de bespreking van het tweede onderdeel van het eerste middel dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met onder meer het gegeven dat het kind hier geboren is, dat hij hier schoolloopt en de gangbare taal in Macedonië nooit eerder zou onderwezen gekregen hebben. De Raad benadrukt dat de gemachtigde dienaangaande heeft geoordeeld dat uit het loutere feit in België geboren te zijn, naar Belgisch recht, niet automatisch een recht op verblijf vloeit en dat dit evenmin een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maakt. De gemachtigde heeft verder aangegeven dat de verzoekende partijen het bovendien niet aannemelijk maken dat hun kind geen enkele band met Macedonië zou hebben, noch dat hij een zodanige taal-en culturele achterstand zou hebben dat hij niet zou kunnen starten in het onderwijssysteem in Macedonië daar de verzoekende partijen immers de Macedonische nationaliteit hebben en in Macedonië zijn geboren en dat er aldus van mag worden uitgegaan dat de verzoekende partijen hun zoon tot op zekere hoogte de Macedonische taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat zij nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en gezien het feit dat hun zoon werd geboren op een ogenblik dat zij hier illegaal verbleven en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun zoon in België slechts voorlopig was. Vervolgens wordt in de eerste bestreden beslissing gesteld dat uit de voorgelegde stukken blijkt dat hun zoon slechts kleuteronderwijs volgt, dit sinds 11 april 2016, en dat hun zoon aldus nog niet leerplichtig is en hier nog maar pas naar school gaat. De gemachtigde stelt dat bovendien het feit dat hun kind hier naar school gaat niet kan aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden en de scholing van het kind tevens geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur behoeft die niet in het land van herkomst te vinden is. In de eerste bestreden beslissing wordt er verder op gewezen dat de scholing steeds plaats vond in illegaal verblijf en hierbij bijgevolg kan opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Ten slotte wordt nog aangegeven dat betrokkenen het niet aannemelijk maken dat hun zoon zijn leerplicht niet zou kunnen opstarten in Macedonië en dat ze niet aantonen waarom hun zoon zich niet zou kunnen aanpassen aan een scholing in de taal van het land van herkomst, temeer daar hij zijn leerplicht kan opstarten in het land van herkomst, hetgeen verder wordt ondersteund door de vaststelling dat mevrouw R. geen enkel bewijs voorlegt van het volgen van Nederlandse taallessen en mijnheer R. enkel het allerlaagste niveau, namelijk Breakthrough, behaalde zodat het dus zeer ongeloofwaardig is dat betrokkenen in huiselijke sfeer Nederlands zouden spreken. Gelet op deze omstandige motivering kunnen de verzoekende partijen niet gevolgd worden waar zij stellen dat geenszins rekening zou gehouden zijn met de belangen van hun kind.

Wat de aangevoerde schending van artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag betreft, wijst de Raad erop dat dit artikel luidt als volgt:

*“1. De Staten die partij zijn, verzekeren het kind dat in staat is zijn of haar eigen mening te vormen, het recht die mening vrijelijk te uiten in alle aangelegenheden die het kind betreffen, waarbij aan de mening van het kind passend belang wordt gehecht in overeenstemming met zijn of haar leeftijd en rijpheid.
2. Hiertoe wordt het kind met name in de gelegenheid gesteld te worden gehoord in iedere gerechtelijke en bestuurlijke procedure die het kind betreft, hetzij rechtstreeks, hetzij door tussenkomst van een vertegenwoordiger of een daarvoor geschikte instelling, op een wijze die verenigbaar is met de procedureregels van het nationale recht.”*

De verzoekende partijen betogen dat de onontvankelijkheidsbeslissing werd genomen zonder dat hun kind voorafgaandelijk werd gehoord.

In casu dient echter vastgesteld te worden dat de aanvraag van 24 november 2016 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ook werd ingediend voor de zoon van de verzoekende partijen zodat het kind samen met zijn ouders de gelegenheid heeft gehad om in de aanvraag een uiteenzetting te geven waarom hij deze aanvraag in België indient en waarom hij meent gemachtigd te moeten worden tot een verblijf van meer dan drie maanden. Aldus hadden de ouders, als wettelijke vertegenwoordigers van hun kind, de mogelijkheid om alle gegevens die zij voor hun kind van belang achtten aan het bestuur kenbaar te maken vóór het nemen van de eerste bestreden beslissing, zodat geen schending van artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag aannemelijk wordt gemaakt (cf. RvS 28 september 2005, nr. 149.493) Zij tonen geenszins het tegendeel aan noch tonen zij aan dat de schriftelijke procedure, zoals voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet, artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag schendt.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3.1 In een derde middel, tevens gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ze zetten met betrekking tot hun derde middel het volgende uiteen:

“Dat verzoekers hebben aangetoond dat hun oudste kinderen, D(...) en S(...) R(...) legaal in België verblijven en zij alhier een gezin vormen met hun Belgische partners.

Een terugkeer van verzoeksters en hun jongste zoon zal ertoe leiden dat deze gescheiden worden van hun kinderen, respectievelijk broer en zus.

Dat verweerder dienaangaande opwerpt dat een tijdelijke scheiding om een machtiging tot verblijf in het land van herkomst aan te vragen, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven en dit geen breuk zou betekenen van de familiale relaties, maar enkel een tijdelijke verwijdering wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich zou meebrengen.

Evenwel wordt geen enkele motivering gegeven waarom in het concrete geval van verzoekers deze scheiding geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich zou meebrengen. Evenmin blijkt uit de bestreden beslissing of de individuele situatie van verzoekers en hun jongste zoontje wel werd onderzocht.

Dat volgens vaststaande rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in geval een schending van artikel 8 EVRM wordt aangevoerd, moet nagegaan worden of er sprake is van een privé- en/of familie-gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé en/of familie- of gezinsleven, dient de raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk §25; EHRM 31 oktober 2002 Yildiz/Oostentijk, §34; EHRM, 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §21).

Artikel 8 EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Aangezien verzoekers en hun zoon de ouders zijn, respectievelijk broer is van D(...) en S(...) en zij dagelijks contact met elkaar hebben, is er in casu zonder enige twijfel sprake van een hechte en persoonlijke band.

De volgende vraag die moet worden onderzocht is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven en gezinsleven.

Gezien het in casu een eerste toelating tot verblijf betreft, geschiedt er geen toetsing aan de hand van het 2e lid art. 8 EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op het privé en of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38).

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

In casu blijkt duidelijk dat na een belangenafweging duidelijk sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Immers, door een terugkeer naar het land van herkomst, wordt het contact tussen ouders en kinderen, respectievelijk broers en zussen verbroken en is er bovendien geen enkele garantie – gelet op de discretionaire bevoegdheid in hoofde van de Staatssecretaris – dat verzoekers en I(...) ook effectief naar België kunnen terugkeren.

Dat een terugkeer naar Macedonië dan ook disproportioneel is en kennelijk onredelijk en het beoogde doel geenszins evenredig is met de nadelen welke de beslissing voor verzoekers en hun gezin teweegbrengt.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM."

2.3.2 Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Daargelaten de vaststelling dat de eerste bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing uitmaakt wordt op het volgende gewezen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partijen zich kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Verder wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

De verzoekende partijen wijzen op het gegeven dat hun oudste kinderen legaal in België verblijven en stellen dat hun terugkeer ertoe zal leiden dat zij gescheiden worden van hun kinderen respectievelijk broer en zus van hun zoon. Ze wijzen op de motivering in de eerste bestreden beslissing maar stellen dat geen enkele motivering wordt gegeven waarom in hun concrete geval deze scheiding geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt en evenmin uit de eerste bestreden beslissing blijkt of hun individuele situatie en die van hun zoon wel werd onderzocht.

De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gemotiveerd aangaande de kinderen die legaal in België verblijven. De gemachtigde oordeelt in de eerste bestreden beslissing dat het feit dat hun meerderjarige kinderen, legaal in België verblijven, niet kan weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Er wordt gesteld dat het hebben van familieleden in België betrokkenen geenszins van de verplichting ontslaat om hun aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats op de plaats van oponthoud in het buitenland en dit element evenmin kan worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Wat de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM betreft wordt gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven en wordt erop gewezen dat in zijn arrest dd. 27 mei 2009 de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient volgens de gemachtigde bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM. De gemachtigde concludeert in de eerste bestreden beslissing dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk van de familiale relaties betekent maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt en stelt ten slotte dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 vallen. Zodoende kunnen de verzoekende partijen niet dienstig voorhouden dat hieromtrent niet gemotiveerd zou zijn.

Waar de verzoekende partijen stellen dat uit deze bestreden beslissing geenszins blijkt of hun individuele situatie en die van hun jongste zoontje werd bekeken, dient benadrukt te worden dat uit de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat met de persoonlijke situatie, waaronder de in België legaal verblijvende meerderjarige kinderen als onder meer het gegeven dat de minderjarige zoon school loopt, rekening werd gehouden.

In de mate dat de dit middel tevens gericht zou zijn tegen de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, merkt de Raad het volgende op.

Waar de verzoekende partijen zich beroepen op een familie- en gezinsleven en tevens wijzen op hun legaal verblijvende meerderjarige kinderen in België, merkt de Raad op dat de term “familie- en gezinsleven” zoals bedoeld in artikel 8, eerste lid van het EVRM een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen (aan)verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen (aan)verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM, Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; MOLE N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97). Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partijen dienaangaande aanbrengen, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen (aan)verwanten. *In casu* beperken de verzoekende partijen er zich toe te wijzen op hun meerderjarige kinderen waarmee zij en hun zoon dagelijks contact zouden hebben en dat er zonder enige twijfel sprake is van een hechte en persoonlijke band maar de verzoekende partijen tonen hiermee echter niet aan afhankelijk te zijn van de meerderjarige kinderen noch dat hun zoon afhankelijk is van zijn broer en zus. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Bijgevolg diende de gemachtigde in de tweede en de derde bestreden beslissing in deze zin geen belangenafweging te maken tussen de verschillende belangen nu de eerste vereiste voor het beoordelen van een mogelijke schending in de zin van artikel 8 van het EVRM het bestaan van een effectief gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is.

Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) en dat voornoemd artikel 8 evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

In de mate dat echter in de eerste bestreden beslissing het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in België niet betwist zou worden, wijst de Raad volledigheidshalve op het volgende.

In een situatie van eerste toelating moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief

wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89).

De Raad herhaalt dat in de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gemotiveerd aangaande artikel 8 van het EVRM en dat de gemachtigde wel is overgegaan tot een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM.

De Raad merkt verder op dat de verzoekende partijen door louter hun gezinsleven op te werpen en te stellen dat hun meerderjarige kinderen alhier een gezin vormen met hun Belgische partners en dat door een terugkeer naar het land van herkomst het contact zal verbroken worden en er bovendien geen enkele garantie is dat zij effectief naar België kunnen terugkeren, niet aantonen dat er concrete hinderpalen bestaan die hen verhinderen dit gezinsleven elders verder te zetten. Zij tonen niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kunnen hebben of verderzetten en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen of verder te zetten in hun land van herkomst of elders. Dienvolgens kan bezwaarlijk worden gesteld dat er in hoofde van de staat een positieve verplichting bestaat om het recht op gezinsleven van de verzoekende partijen te handhaven. De Raad wijst er bovendien op dat het (dagelijks) contact niet noodzakelijk hoeft verbroken te worden daar de verzoekende partijen hun contacten met hun meerderjarige kinderen in België via de moderne communicatiemiddelen kunnen onderhouden. Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) en dat voornoemd artikel 8 van het EVRM evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.4.1 In een vierde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de artikelen 74/11 en 74/13 van de vreemdelingenwet.

Ze zetten met betrekking tot hun vierde middel, gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten, het volgende uiteen:

“Dat de bestreden beslissing gepaard gaat met een onmiddellijk bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG de staten verplicht zijn om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Dat in casu verweerder het bevel om het grondgebied te verlaten enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat verzoekers de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen hebben overschreden en zij geen gevolg hebben gegeven aan het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat hieruit dan ook niet blijkt of verweerder rekening heeft gehouden met bepalingen van artikel 74/13 Vw. bij het afleveren van dit bevel.

Nochtans is verweerder perfect op de hoogte van het feit dat de jongste zoon van verzoekers in België geboren en getogen is en de oudste kinderen van verzoekers legaal in België blijven en zij dagelijks contact hebben met verzoekers en hun broertje.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel en van artikel 74/13 Vw.”

2.4.2 De Raad merkt vooreerst op dat het verzoekschrift overeenkomstig artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972).

De Raad wijst erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die/dat zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. In voorliggend geval voeren de verzoekende partijen zonder nadere precisering de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Aangezien het niet aan de Raad toekomt hieruit een middel te distilleren of deze zelf in te vullen, dient ambtshalve te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het vierde middel als onontvankelijk moet worden beschouwd. Bovendien dient opgemerkt te worden dat voornoemd artikel uitdrukkelijk slechts betrekking heeft op de afgifte van een inreisverbod. *In casu* betreffen de bestreden beslissingen een onontvankelijkheidsbeslissing aangaande een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en bevelen om het grondgebied te verlaten en geenszins een beslissing tot afgifte van een inreisverbod.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsverplichting wordt herhaald dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de tweede en de derde bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, alinea 1, 2° van de vreemdelingenwet evenals artikel 74/14, § 3, 4° van de vreemdelingenwet. Tevens bevatten de tweede en derde bestreden beslissing een motivering in feite. Bij lezing van de tweede en derde bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan de verzoekende partijen het genoemde inzicht verschaft en hen toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In de tweede en derde bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld dat de asielpprocedure negatief werd afgesloten op 19 augustus 2010 en dat de aanvraag 9ter ongegrond werd afgesloten op 6 juni 2011. De gemachtigde stelt in beide bestreden bevelen dat de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen op heden aldus ruimschoots is overschreden, hetgeen de verzoekende partijen geenszins betwisten. Verder wordt aangegeven dat overeenkomstig artikel 74/14, §3, 4° de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen wordt verminderd omdat geen gevolg werd gegeven aan het bevel om het grondgebied uiterlijk op 9 november 2013 te verlaten, betekend op 17 september 2013, hetgeen ook geenszins wordt betwist.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM en artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag. Deze bepaling vormt, zoals ook de verzoekende partijen in hun verzoekschrift aangeven, de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van

derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De verzoekende partijen wijzen erop dat de eerste bestreden beslissing gepaard gaat met onmiddellijke bevelen om het grondgebied te verlaten en betogen dat uit de bestreden bevelen niet blijkt of rekening werd gehouden met de bepaling van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet terwijl de gemachtigde nochtans perfect op de hoogte is van het feit dat de jongste zoon in België geboren en getogen is en de oudste kinderen van de verzoekende partijen waarmee ze dagelijks contact hebben legaal in België verblijven.

De Raad stelt vast dat, zoals de verzoekende partijen aangeven en hetgeen ook blijkt uit het administratief dossier, aan de verzoekende partijen samen met de tweede en derde bestreden beslissing ook een beslissing ter kennis werd gebracht waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, *in casu* de eerste bestreden beslissing. In deze laatste beslissing wordt uitgebreid gemotiveerd omtrent de situatie van de minderjarige zoon en meer bepaald omtrent de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen, zoals hoger weergegeven bij de bespreking van de eerdere middelen. Zo werd rekening gehouden met het gegeven dat de zoon in België geboren is en dat hij nog nooit naar Macedonië gereisd zou zijn evenals met het gegeven dat hij hier naar school gaat. Verder blijkt uit de eerste bestreden beslissing dat ook rekening werd gehouden met het gegeven dat de meerderjarige kinderen legaal in België verblijven en wordt ook gemotiveerd aangaande artikel 8 van het EVRM.

Uit de samenlezing van de eerste bestreden beslissing over de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet met de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten blijkt wel degelijk dat rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind evenals het gezinsleven, dat de verzoekende partijen ook hadden aangevoerd in hun aanvraag om machtiging tot verblijf. De beoordeling van een aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet die betrekking heeft op de ontvankelijkheid ervan, wil zeggen dat de vraag wordt onderzocht of er buitengewone omstandigheden zijn om de aanvraag in te dienen in België in plaats van in het herkomstland, en waarbij dus geantwoord wordt op de vraag of de verzoekende partijen al dan niet naar het herkomstland kunnen terugkeren.

De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat in de bestreden bevelen nogmaals zou moeten worden gemotiveerd om welke reden het hoger belang van het kind en het gezinsleven niet van aard zijn om ze toe te laten in België te verblijven en ze aldus bevelen om het grondgebied te verlaten te geven. Zij kennen deze motieven namelijk, zodat is voldaan aan het normdoel van de formele motiveringsplicht, ook in het licht van de garanties die artikel 74/13 van de vreemdelingenwet (en artikel 8 van het EVRM) bieden.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het vierde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.5 De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU